

המקרא בז' - ענו בז' בז' בז'

פרק ג' - ענו בז' בז' בז'

נ"ד אותיות בניין המן. דין פעמים המן במגילה כמנין (ולחות"א), אך בזמנים רבים עליינו (תהלים כד) ב' פעמים איזו והם בגי דין. וכן נ"ד אותיות מן ואת פרשנחתא עד (זיהוי).

פרק ג' - ענו בז' בז'

נ"ד פעמים אستر במגילה ואחד הרשה, כן נ"ד המן במגילה ואחד ממקום. נ"ד המכון ודרשו הרי נ"ח. כן מרדכי במגילה, גם את זה לעת זה (קהלה ז). נ"ח פעמים מרדכי וב' (בלשנו) הרי ס', לברכו בס' אותיות בברכת כהנים, אך אמרען ברוך מרדכי היהודי.

פרק ג' - ענו בז' בז' בז'

כימ מדיל. כטפמל פליסס למן. וכטנות לו לא נטנו מל רלהו. סליר נטומת י"ר מינות לנו י"ר כמן סכטוג נמיילס וויל לוחות סכטורה כי כמן:

פרק ג' - ענו בז' בז' בז'

וכחן כהורי ז"ל ככני יונכ [ח"ג סי' ו] טיט ד"ז פעמים במן מגילה, וכגעדו ד"ז פעמים ב' מרדכי ולסתור, וכן טוות מגילה טביה מרום על גבי מריה [דכינוי טמות טלית צני כמן לגדס] וט בכ ד"ז חותיות, וכן טרשת זכור [דכיס נב"ח], ופלטה וויל טמלך [טמוה עוזח] ד"ז חינכות נכס כני גפלטה ולטוניכ כל טממ וטלהל טר וצעריך [דכיס רד], טפערו וטלהל על מהותה. וכענין טכמן כו"ל מל' כgmt כמ"ט [גיהנום ג"ה] המן כפ"ז והוא קון טה מטוטט נחט, וליתמל גני קון (גיהנום לדין) גע זנד חבי נולץ, בכיסוף לחוון ער ז"ז, כרלוותם זוכרלו קול דמי מהיק (גיהנום ד"ז) דמי גני' דן, וזה סור לי כבל מהיר [פס"ע], מרדכי טכו סוד כלני, כמ"ט (לסתור רנכ' ור'') טכו סוד כלני, או חבל גועליקון אס יזכר הינחס בל' למץ (קליג' י"ה), או דוקה טכו סוד כלני טה סממן של קטוותה, א"ז מון ארג"י, טכתיו ד"ז, טנה כמן עס י' גנו [טכט יה"א], מחלך נ"ד פעמים מגילה טכו סוד ארג"י.

פרק ג' - ענו בז' בז'

סחה אמרה בניי זה המן). אמרה בניי נ"ד, כי נ"ד פעמים המן במגילה, וכן נ"ד אותיות בניין המן, וכן בשיר המעלות איזי הימים שטפטנו קען) רמא לה' קלא פנתה אמר, ז' טלא דתנייניא דרבנן על כל חזין, הפך ז' במזיך. מז ידע וגלי הוא ארזה, ועאל לבניה. מז אונגי, ונחתנו תרהיינו קפה דפנחים.

פרק ג' - ענו בז' בז'

בתב הנ"א לומר בעל הנשים של פורים, והשבות לו גמולו על ראשו. כדי שייהו נ"ד תיבות, כמנין נ"ד פעמים שהחכר המן במגילה, וכנגד נ"דאות שיש בשמות עשירות בי המן, וצריך ביאו.

פרק ג' - ענו בז'

וְאֵנִי הָנֶה נִתְּחַי אֲתָּה אַהֲלִיאָב בְּנֵי־אַחִיסְמָל לְמִטְהָה־

פרק ג' - ענו בז'

וְלֹהֲזָרָת נִתְּנַן בְּלִבּוֹ הָוּ אַהֲלִיאָב
בְּנֵי־אַחִיסְמָל לְמִטְהָה־זֶה:

פרק ג' - ענו בז'

בבא בתה ט' גבini דן חשים. אמר הקדוש ברוך הוא יבוא ויזקוג לו, שלא יהו מכין אותו ושלוא יהא אדם רוחו גסה אליו לפי שהבדול

שנינו אין אין לך גדול משפט אמר ר' שנייה, ואין לך יורוד משפט זה שנייה מן קלסנות, ומה קחיב בו

ושקתו שווין לפניו הפקום. בכלל כל של יהודת ואהליאב מין והוא מנזרゴ לו. אמר ר' חנינה האגדל והקפקן פווים. "עולם אל יהא אדם מיניהם בקדשו". המשך בשני שבטים אלו נפעלה ובן המקדש, שלמה קיה יהודת, ותירם ופליסס ז' בן אשיה אלמנה ממיטה נספל.

פרק ג' - ענו בז'

(ולא עוד, אלא שבמשך כחוב על כלל משפט יהודה ואמלא אותו רוח אלהים בחכמה בתבנה ובדעת ואילו בבדחם'ך כתוב על חירם משפט זה. ומלא את החכמה ואת התבנה ואת הדעת).

פרק ג' - ענו בז'

קען כין דחמא לפניהם, פרה באירא, ותרין בניה עמה, יונס וויבורוס. ואיז תימא, לא' בימי בעודדא דעגל, דהא אינן עבדו. אלא הci היה זהא, וזה הוא דכתיב, ו' יהפל מן העם ביום ההוא כשלשת אלפי איש. וכי לא' הזה ידי' חשבנו זעירא דא, הרי כמו חשבנו; אחרנן, רמאן עלאן ורבנן, זע קרא למפני, והכא כשלשת אלפי איש. אלא אינן בני דבלעם, יונס וויבורוס, דהו שקי' כשלשת אלפי איש.

"קעה" אלא הוא רשות, כל חרשון עלמא הוה ידע, וגטלו, אף הci חרשון דבוני, דהו רגליך בהו, ובו טאט ואסוטליך. פנתה חטא ליה, דהה ביג חד טס באירא והוה מסתלק באירא מעינא. רמא קלא לבני חילא אמר את טס דיעט למפרה אבטחה דההוא רשות, דהא בלעם אהיה, חטא ליה דהה טאט. קען צליה בריה דשכטא זין, קם וגטלו שלטנו דשליט על חרשון, ותרין בתריה. כין דחמא ליה ההוא רשות, עבד איזה אוחרא באירא, ובקע תפש אוירין בההוא ארתח, ו' ואסוטליך, ואווכטס' מעינא, ז' כדין אסטכח צליה. בההוא שעט, הוה בעדרא דלא הוה ידע מה יעכבי.

המן במגילה, וכן נ"ד אותיות בניין המן, וכן בשיר המעלות איזי הימים שטפטנו קען) רמא לה' קלא פנתה אמר, ז' טלא דתנייניא דרבנן על כל חזין, הפך ז' במזיך. מז ידע וגלי הוא ארזה, ועאל לבניה. מז אונגי, ונחתנו תרהיינו קפה דפנחים.

קען) תא חוי, התוא רשות כתיב בה וילך שמי, וא הוא עלין דדרגן דיליה, תורא דכורה, גליה נטול תרין, דבר ונוקב. ובזה הוא שליט עלייה, בגין דשלטן דשליט פלידינו גסל, החתיכין קמץ. וזה הוה שפיפון עלי ארת, על ההוא ארת, דעבד התוא רשות, דכתיב היי דין נחש עלי דרך, דא שםשון, שפיפון עלי ארת, דא צלחת.

(קעט) הנשוך עקיב סוס, דא עיריה, דזהה בהדי דוד, דזהה אתי מדן, ובגיניה, תלא גברותיה בזוח, דכתיב ז' יעקר דוד את כל הרכב ופל רוכבו אחר, דא שריה, חומין למיתוי בהדי משיחא אדפרים, ואיתו הר משפטא דוד, חמוץ איזו למאבד נקמני וקרבי בשאר עמי, וכד דא יקם, כדין מהכא לפורקנו דישראל, וככתב ס' לשועך קריית יי', ואעיג אוקמה להאי קרא, אבל ברירו דמלה כמה דאתמר, וכמה דאוקמה, ועל דא אתא קרא ואוותה.

(קעט) ביןין דנתה ההוא רשות על עמא קדישא. אמר ליה לצליה, תא ומחלין בישין עבדת, על עמא קדישא. אמר ליה קדשה לעלה, בגין דלא בשמא, דלא אתחמי הא, לאדכרא עליה קדשה לעלה, בגין דלא בטליה, ולא בטלlein במליין דדרגן קדיש, וחתקים בה מה דאמר תמות נפשי מות ישרים.

(קעט) בההוא שעתה עבד ביה מה זונת חרבא דזהה שחק עלו חיא מאה טסרא, וחיא מהאי טסרא. אל מוחם, בדיליה ז' קסול ליה, ובديلיה ימות. כדין קסל ליה, וככל ליה, דרכ ארחוי זההו טסרא מאן דאל אבחרא, בה ימות, וכבה חפק נשמה, ובבה תחכלי, והכי מית בעלים, ודיניה ליה בדין בההוא עלאג, ולא אתקבר לילמן. וגרמי כלחו אתרקבו, ואתעכיזו כמה חמיין מוהטן, מנוקי שאר בריין, ואפלו תולעתן דהה אכלי א' בשירה, אתהדרו חווין.

ט' קעט עט�ו יט' כה

קס. [טט, ט] גור אריה יהודה. (ב' שיטה חדשה לברכין) זה משיח בן דוד שיצא משני שבטים אביי מיהודה ואמו מדן ושניהם נקראו אריה שנאמר גור אריה יהודה ודן נקרא גור אריה. שנאמר (רכרים לג כב) דין גור אריה.

ט' קעט עט�ו יט' כה

בון שבעיו לערת המבילה איתא עשו קא מעב אמר לך 'מברא קרי' הארבעה היא הbrain ואבדר רב כיוק קריית ארבע ערכע וגנות הו ארט וויה אבדם ושרה זיך וביבה עיק ולאה איזו קברה לאלה בזידיה והאי דיפיש דיד הא אבוח לה ובעתיה אמר לו נדי חכני בבורוא פשיטחא מי' ובני אמר לה אין דכתיב 'בקבiri אשר טרתי' ואיד עתנן משם ריש בן הדזק 'אן כירא אל לא לטון מכיה' שן בברבי רום קוזן ללביה כיה אמר לדו רטו דט לאיירא אמר לה איטרא אברא באראען ומונרכיס הא ומאנ נזל נזל נפלת הקלל כי איילטה בתריב 'נפהל' אלה שלחה תחתן אמר שפר איד אבוח אל תקי אמר שפר אל אמר ספר וחושט ברה דין חמן הוה ויקח לה אודינה אמר לו מי הא ואבוח לה קא מעב האי עד דאית נפלל מאורען ומונרכיס אמר לו נו ווע דאית נפלל מאורען דא איבי אבא מועל בזונן 'שקל קלפא מחריה אוישעה נתן עיניה וnofל אברען דיעקב פתויזו עיק לעזיה ואיך והיעז רתטיב ישטב זיך כי הזה נקם פעמי ייחז בם הרשות

ט' קעט עט�ו יט'

ביהודה בהרוני המלחמת מלוטטם מלוטט מלוטטה גנו גורה עעל קהלה נפ' טמקלטנד נדס מלוטט טיקולס קרג נטעו לנטין (מלטט ט) ייך נטולף מהן תעלן נמי מלפלי' ליי נגע לו נטעה שאיג נט פטו ונטוף פ'ק דטומה (ט' יג') דלטמל טוטס ק' ז' סקל קולפּ ומפעה מרכיש דטצעו ומכו עיניה וופל מלכעט דעטג טעמ' נט' מט' מטומה פטלה מד טעמ' פלו יקלה וגרכט:

ט' קעט עט�ו יט' כה

תנה אם בגין המשק והמקוש היה שבט יהודה המתחיל ושבט זה הגמר, אבל בהינתן עשו

היה הסדר להיפך, ששבט דין היה המתחיל ושבט יהודה הגמור, וכמוric גבי הריגת בעלם, היה צליה בריה דשבט דין המתחיל, ופינחס הגמור. כראיתא בחור הניל.

ולכואורה הוברים מתחמיין, שהרי בכל מקום אין מתאים בדבר חיל גשו של שבט דין.

ט' קעט עט�ו יט'

ט' א' אשר קרא בדקה ויונב בבל הנחשלים אחריך ואתך ענף ויונע ולא ירא אליהם:

ט' קעט עט�ו יט'

ט' כל הנחשלים אחריך, רבי יהודה אומר כל מי שהיה נימוח היה נישול. רב נחמן אומר כל מי שהיה הען פולטו היה נישול, וריבנן אמרו שבטו של דין שפטן הען שהוא כולן עובדי ע"א.

ט' קעט עט�ו יט' קא טטס קעט יט'

ט' יוכא עמל מאון הנגב וקסן כליה והוא אלף ושת מאות מי', ומפני המרכיב שהיתה בין עשו ובני יעקב בא ועשה מלחמה עם ישראל ברפידים והוא לקח והרוג אנסים מבית דין, שהען לא קיבל אותם מפני העבורה הורה אשר בקרבתם.

ט' קעט עט�ו יט' קא טטס קעט יט'

ט' אשר פגשו אתם בדיך והיה

ט' הור בכם כל שהיה מהרהור לסור מאחרי מאמרי', הם האנשים משפט דין אשר היה בידם עובדה וזה היה הען פולט אותם^{טט} ומabit עמל קבל אותם וחתק מוקם גברותם וורך עלעל'ה^{טט}, ואתם בני ישראל היו חיות עיפס ויגעים מרוב שעבוד מצרים ומפחורי גלי הים^{טט} אשר עברם בתוכם ולא רראו בית עמל^{טט} לפני ה.

ט' קעט עט�ו יט'

ט' כל הנחשלים אחריך. בגיטראיה זה היה שבטו של דין^{טט} (טט).

ט' קעט עט�ו יט'

ט' יט' (ט) הנחשלים אותן נחש מיליה שהיה מתחכין מילות של שבט דין שנמשל לנחש היה דין נחש שהען פולט מאחריהם וזהו הנחשלים אחריך. לקוטי גאוני קמאי אשכנו כ"י:

ט' קעט עט�ו יט' קא

ט' מא. ויהי בעה הבקר ויקח בעלי את בעל יוניה לרמת היראה של פעור^{טט} וירא משם מתנה דין שהלכו בקצת העם שנחשפּר^{טט} מתח עוני הכרובין.

ט' קעט עט�ו יט' קא

ט' יא. ויהיו רשיין העם כמטערין^{טט} מכונין, והוגים רע לפני וישמע לפני ה' ויתר אף ותבער אש עלותט מפנוי ה' ותשפּן מון הרשעים אשר בקצת המכונה של בית דין אשר היה הבעלם.

ט' קעט עט�ו יט'

ט' עבר בים צהה והבה בים גלים אד זען זה פטלו של משה

והנה כך הוא רודכו של עולם, שאלת המתחשך בזה להתחבר לרשותם וטלול כהן להחויזם לмотב נחשים הם בעיני הכל, ומטלים בהם שקריות. והם מוקצים בעם. והרכבר רמת במשנה פ"ב ואבות, הור שקודר למד מה שהסביר לאפיקורות (כך היא גיוסת הרוח בסנהדרין ל'ח ב'), הד לעפני מי אתה עמל, ונאמן הוא בעל מלאכתך שישלם לך שכר פועלך ע"כ. כי מבני אודם לא תקווה לגמול וכבד על מעשיך. הלוואי שלא יסקלך. וכן היה מעשה עם שבת דן. וכן מצינו בכבי גדר ובבי רואבן, שנתחשך בהכנסת קליפת נהג לדורות א"י, כמו "הארץ והגרע"א. תהשדו ע"י משה ואח"כ ע"י פינחס והנשיאים שכבנו המזבח הגדל לмерאה ויתשע כי". אכן כאן החדר לא היה בכדי, כי באמת נדבק שבת דן והשפע מהרשעים שנתחברו עמהם כדי להחויזם לмотב, וכదרך שהיה עם חנן, שכטב רשי עה"פ (בראשית ה כ"ב) ויתהיל חנן, צדק היה وكل (ס"א וקכל) בדעתו לשוב להרשות, לפיקך מהיר הקב"ה וסלקו וכו'. וכיerto בהעה לסי' כ"ה, שהוואיל ונתעסק עם בני דודו והרשעים להחויזם לмотב, והשפע ע"י התקרכותו והתחבורה עמהם, וכדאיתא בפוד"א כל מי שהוא החלק עם הרשעים, לקחו מדוריהם ממעשיהם הרעים. ובאו"ר ג"ט אל תחابر לרשות אפילו לקובו לתורה ע"ש. אבל הקב"ה שבחון לב וכליות ויחдуו שכונתם היה לשב"ש, אלא שנכשלו מכלי משם, והוא יתי' משלם להם שכר פעולתם וחלוקת להם כביה.

בפקק נאבק סלאוק קרב

[קכ] מי שモזכה לחיביכא אי אפשר שלא ידבק בו מאומה, וכידוע המשל על זה מי שגורף ביבין. [ובזה יוכן צחות לשון רוז"ל (שםו"ר ר"פ וארא) נוח היה לשלהמה להיות גורף ביבין כו', עיין שם במדרש²³,

כט: 9:1.

(1) דגני אלחים.

לגני ומיני ט, [דגני] זעפי:

בchapק היק טז אצטן

(רפה העיר ח"א, כ"ט רמו לדבר בפ' וצא (ל' ו) ותאמור חל תמי אליהם (פירוש' בשם המודש, תנוי חיביכי חכמי) וג'ר. על קראה שמ' דן).

טנמאן;

תץ' שמשון בעינו מנד שפкар' ראמ"ר שמשון אל אבוי אורה קה ל' כ' הא ישח בעני לפק נקה מלהותם את עני' שאמ' ריאוחה מלהותם ותקח את עני' אדר תחקך דברי אכם מלך שהזהה שבעה מספקת לשב' מת כחוב הכא לטעם בנהטה ח' בתיב ותם' פעמן רחטן' בן צעה ובן אשטא'

ט. ימ' ימ' קאנן זה: 17

האר צלול וונומן לו טיה, ח"מ ולג' כטר לנו' למונגד כן כללו טיה כתיג' גל' יוי וכל' מטל' הום גל' עגנון המלנער ועל צהיר עכו"ס טענדו' צנעו' צל' דן גמלנער כמו' סכמונה כל' הנחטלאט מהלץ' (ינמס כה) ומליו' נפמייחול וזה צנעו' צל' דן טענונג פולטו טאי' כולם עונדי עכו"ס:

ט. סקען טלאטן קרבוב

השלשה אבנים שברגלו מעהן דן לסת' שב' אחלמה אינם בגע' שעדי' ביחסו לא חסב אתם כיר' נקרא טש ותביב' חבור' שקרים לא יוכן לנער עני' (סדי' יוי)!

ט. גאנזק היק טז. אין אוכך

עתה, הר יש להתפלא' היאך זכה ח' לכל השם הזה.

ט. חאנזוק ייכ' ככ

כח' ונסע דגנ' מלחנה
בגנידן מאספ' לבל'ה מלחנה לצבאותם
על-צבא' אחיעזר בז-עטמישדי':

ט. ח' :

(ככ) מאספ' דבל' המלחנה. מלמוד ירושלמי (עייון פ"ג פ"ט) לפי טיה צנעו' צל' דן מרונה גולגולות ו', טיה נוקע גולמרונה, וכל' מי טיה מלמד דנער טיה מחזיו' לו. ליט' מלון דהמל' כתינה סי' מיל'ין, ומפיק לה מון כל'ר ימ�' קן יקסו' (מעיל' ג' ז'). ולית דהMRIי קוקה טיו' מהלclin, ומפיק לה מון מהקף לכל' ממונות:

ט. אוכך צל' אנטאנ' הוהן זי' זיה'

ברם ח' זה גילה לנו' מהרין ויל' מברסלב. שפירש דבר רשי עה"פ (במודר' ז' כיה') תשע דג' מלחנה כי' ח' מאספ' לכל' המלחנה, שהזהה גוטע באחחנה, וכל' מי שהזהה מאבד ובר, והזהה מחזיר לו עכילי. ומה חן האבוח שאיביך, אלא חן הגשות הגנות והאותות שאין להם דוש ומקש. וכדכתיב' קומ' ז' ר', זאן אוכחות זו עמי, חזיות התעום, שוכבים מהר אל גבעה הלכו, שכחו ריבצ'ם. וכתיב' וויל' לד' ב'), היד רשי' ישראל וג'ר. את הנחלות לא חזקתם, ואתה התחלה לא רשתם, ולשכחו לא חשבתם, ואתה המחתה לא השבთם, ואתה האומת לא בקשתם וג'ר. וחספניתה מל' דעה, ותהייתה לאכלה לכל' חי' השהה וג'ר זיין חדש ואין מבקש עי'ך. ואילו שבת דן היה מטפל בסם להחויזם למטב' ומשום כך היה עמלק שטא'ו ומתג'קם ס. על שהזהה מצעיא בלעו מפז' עכחהה'יך.

ומלאכם אינה מונילה להם כבד. אבל כבר נרמז במסורה, ב"פ' חושם. אחד בניו גוד שאמור (במס' ל' ב' י"ז) ואנתנו נחלץ חורשים לפני בני ישראל. ואיך בני י"ח, וכחיב (באראה פ"ז כ"ג) ובני י"ח חושם. לומר לנו, שדין המאסף כרין החולן ושכוו כשכלו.

④ קוקוּ קוֹכָה וְקַהֲבָה

ד' ע' כי נללו מטה מס פ"ז לון דיל מהנה יטוס קוקה מאטה וכמ"ס נללו מס נטס נללו דיל אל טמיינ' טיע טפסס ייטוות טנטק טאיימ' וירישת טמיינ' מס לאלאוב סכל מטהן דיל מלך ל' קומטס ס' דלי ולק קפה ירישת מois קליטות לפדי' ונק נכין כתיכת טלה מיל יטוס וחוים מיל דן ומגנו נסוד יא' קורואה' ולפחוור מפוח מיטוס ועריס מון ממך נצאל כלק ס' א' קליטה גן נס' ליזות ס' נכיא' קדר' נסוד ילא'זוז':

⑤ בְּכִטּוֹן בֵּיקָעָן זָאָן כָּאָן

ויבן בוה מש"ב האידיל, יריעות הפנימיות עשה בצלאל (שהוא מטה יהודה הホールך בראש). ואילו י"א יריעות העדים (שהם נגד י"א קליפות, התמן וערות בינו) עשה אהילאכ משפט דן.

⑥ טוֹאָק טוֹאָק זָמָק זָמָק נָאָן

לה. איש ואת פרשנודתא. פירש הרב מהרא"א הכהן זיל' איש בראש דפא רמו למאן בכתיב איש צר ואויב ואת פרשנודתא עכ"ד ווימתק באמאר רזיל שבבאה רבינו מהרא"א מג'רמיזא זיל' בשעריו בינה כי משה רבוי פלוי הסלום ראה תלית ראש וסביר שהיה מרדיי ותשש כחו ושכח הוועין. איל התליה להמן. ווין ואת פרשנודתא וכור וויתא זותайд ואיש איש רומו לתלית המן. ווין ואת פרשנודתא וכור:

⑦ בְּכִטּוֹן בֵּיקָעָן זָאָן כָּאָן

וכרב הרוחה (הובא בחומרת אך להרב חז"א למגת אסוט), י"א ווין שבუשות בוי המן הם ננד ווי העמודים שכחן משה. והיינו, משומם שהם מתחן במספר ששים ובסאיהם נעשו ק' האדנים בעין הנחשלים שלפלט הענן דוריך. והונגה ק' האדנים תקן דוד נגנץ ק' ברבות לעצור המגפה (טוד אריה ס' מ"ז). ויתרת השקלים שנעשו מהם ווי העמודים שהם ננד י"א ווין שבუשות בוי המן ובניל. הרם ג'כ' ננד י"א סכמוני הקטרת שעוצרת המגפה. והיינו, לעצד המגפה גם מן הנחשלים שלפלט הענן.

ונאן הדרבים, שמיש חיל שהקדים הקב"ה שקליהם של ישראל לשקליז של המן (ווטס' ושרар ראשונים נתחכטו בחשchan) כנתרם היה לאלו ותשעה הנשחים שהם ננד י"א ווין המן ובוי.

זה הוא גיב' מ"ש חיל שאון השם שלם עד שימתה הרעו של עמלק. והיינו, שנחותו מן השם שד האותיות האחורניות ר'יה, שם בנימ' ר'יא, עד שימתו י"א הקלפות של עמלק.

מערטה, זה הוא מה שאמר גבריא, שיש נ"ד תיבות

ואך יוזם שמשח ח' את ישאול באבדות שונאמר ז' ח' דין עמו טחד וו' ואיך יוזם שמשח על שט' של והבקה נקרא שונאמר ז' כי שמשח וזה אל' והבקה מין על כל העולם ביל' אף שמשח מען ברורו על ישאול והבקה מה

בְּכִטּוֹן נָאָן זָאָן זָאָן כָּאָן

ובפ' ק' רשותה (ט' ב') שמשח היל' אחר עניין וכור. שמשח בעזיו מוד וכור. דעתה בו באותו צדק וכור. שהיתה שכינה מקשחת לפני כוג' וכור. שמשח ח' את ישראל כאביהם שבשמים, שני' ח' דין עמו כאחד גור (ופרש'י כיחסו של עולם). ואמר ר' יוחנן שמשח על שמו של הקב"ה נקרא שנאמר (חולמים פ"ז) כי שמש ומגן ה' אלהים וכור מה הקב"ה מגן על כל העולם כלו אף שמשח מגן בדורו על ישראל, ולכן יש כאן ערובייא וסתורות גורילות של גנאי ושבח בשימה אחת אכן לממש'י א"ש.

בְּכִטּוֹן נָאָן זָאָן זָאָן כָּאָן

יח' לְיִשּׁוּעָתְךָ קָנִיתִי יְהֹוָה:

בְּכִטּוֹן בֵּיקָעָן זָאָן זָאָן כָּאָן

ע' פח' אמר ז' כי שמש ומגן י' וגיה. כי שמש, דא קודשא בריך הא. מגן, דא קודשא ביה'. שם: דא הו רוז דשמא קדישה יזר'ד, דהכא קיימן כל דרגין לניחאה. ומגן: דא איזו רוז דשמא קדיש' דזカリ' אלהים. רוז דא דכתיב, ו' אנכי מגן לך. ושם ומגן דא איזו רוז דשמא שלים. חן וככדי יתון י' למוהי כלא רוז חדא.

בְּכִטּוֹן בֵּיקָעָן זָאָן זָאָן כָּאָן

והנה בכל פרשיות ושב מקין יוגש רייח החכדי רק שמוט אלהים ואל שדי. אבל לא שם הריה'. חן מברכת דן כתיב לשעתך קיתתי הריה'. וכבר תמה בה בספרו אהוב ישראל. אכן הענין יבהיר עפ"מ דאייא בהור פרשת פקדי (וכיד ב') כי שמש ומגן ה' אליהם. שמש דא הו חא דשמא קדישה הריה' והריה', ומגן דא איזו חא דשמא קדיש' דזカリ' אלהים. א"כ, שמשון שנקרה על שמו של הקב"ה הדינו שם הריה', והרי כתיב רשי' שכל הנבואה הזאת של יעקב על שמשון נאמרה, לפיך חביר כה שם הריה'. הענין, כי מצד ההנenga המכונה בשם אלהים היה שמשן צריך להיות נידין במדה'יה', אבל ההנenga האלהית עמו הייתה במדת שם הריה', ופשט'ו.

ו' זָאָן זָאָן זָאָן זָאָן זָאָן

ז' יְהִי־יְהֹוָה נְחַשׁ עַל־יְהֹוָה נְשִׁיפָן עַל־יְהֹוָה אֶרְחָה הַגְּשָׁלָע עַקְבָּרִיסָם וַיְפָלֶל רַבְבָּו אֶחָד:

בְּכִטּוֹן בֵּיקָעָן זָאָן זָאָן זָאָן כָּאָן

זה הוא ענין י' ז' ז' נחש עלי וזה כי יהוה ונדר הם חיל והחולן הホールך בראש המשנה ונהל כבוד וזה הגצחן. משא"כ ז' זה הוא גודד האורוב (ע"ז יהושע ז' ב' ז'). הלוחמים מלחת גילה, והם בשוליו והמחנה.

בעל הנשים של פורים, כמו נ"ד פעמים שמחדר המן במגילה, וכן נ"ד אותיות שיש בשמות עשר בבי המן. והוא למטה לשפט דין שהוא הוא הלוחם הסמי בעמלק, והוא המוציא בלו מפיו וכמשער.

ג. ויזע שבגדים י"א אחדין שכפ' תבא. וננה כתיב המתאר הלוויים ואמד אל כל איש ישאל כל תם, קל תם בגימ' עשי. רם בגימ' עמלק, להכיעם חם.

45

אתון אקייך הוכך לא כהו

נמצא שלמ"ז כקורה היו הולכים הי' שבת דין נכלו הולכים לאחרונה. והגמ' שבמצב חניינו שהוא העיקר או הוא שבת החשיעי והאריז"ל מיחוסו לחורש שבת, אבל בזמן נסעה שהה מרמז על זמן הגלות שעדין לא באו אל המנוחה ואל הנחלה והם במצב של ויהי בנסוע הארון, או הם מכובנים לאדר; זמן החשע והסתה, והחרוש אשר הישעה שלו לא אירע בתוך ארץ ישראל אלא בארץ עילם מתוך הסתרה והעלם. ולא בימי גילה וארוה כמו ניסן. בתרומות ישתן בענין הרגלים איתא שעיל דבל מהנה בני דין הי' כתיב "שובה ד' רכבות אלפי ישראל". ומשמע שהוא כמו תפלה שיהיה במצב של "זובחה" ולא של "יריה" בנטעת. ולאירן מ"ז שכחבה היה הולכים או נמצא שחלק משbat דין לא די שלא היה על מקום אלא שהיה חוץ ומאותרי הסידור של י"ב שכבים.

ט' ג' כה

יהודי הנחשל! דין המרוחק!

הקיצה ורנן והחקרב לתוך חיק אביו שבשמיט ושם בקדחת לבן, עם עצם הלח שלך. שמח בקדחת אלקות שבך כי פורים הוא זום טוב לנחשלים. נאות ד' אלקים מקבץ נורתי ישראל, עד אקצת עלייך לנקצעין.

ט' ג' כב' וודוק

חסים דין החרש של הרגיש, הוא הוא המכחה את עשו שודשו של עמלק והמן, כי למשוע והקבע פורים.ומי שהוא נמנך ביזח, גפלס ביזח, ורוחק ביזח, דוקא הוא שין לפורים ביזח. כי גם למלחה השמחה עמו ביזח כדוגמת דין אבד ומידיאש שבח אל אביו.

46

ונקכו כוונת אונך לא יב'

ארבע אותיות אותאי' שתחם דין והם ד' שותים חרטם שם א' . אך אמר משה שלח נ'א ביד' אותן תשלח. ייכסהו במצרים בין שתי אותיות א' לפקח דין. וזה שלח נ'א ביד' תשלח. כי כיסהו במצרים גליה עטרם שם הסכתה שהוא סם אתאי'. וזה הדאותות בטירח. אך משה ובר נ'א באותיות י'ך ותבר ס' לפסט ב' בר' להיות ד'ן לפסט ותבר א' אל י'ך להזות א' רהיטם לישראל (פמלט) :